

המשיך הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל לספר:

"פעם אמר תלמיד של ר' חיים ואלוז'ינר זצ"ל, שהוא יודע פשט בגאון הנ"ל, ואמר לו ר' חיים זצ"ל, שיאמר את הפשט, ופחד התלמיד לומר, אולם ר' חיים אמר לו הנני מצווך לומר, ואז כשרצה התלמיד לומר נתעקם פיו... [מכאן ראייה שידע התלמיד, דאל"כ מדוע נתעקם פיו] והלך רבי חיים מוואלוז'ין לקבר הגאון זצ"ל, והתפלל על התלמיד, ושב לקדמותו.

והנה בזמן הקנטוניסטים היתה אסיפת רבנים בפטרבורג, ודנו בה אודות הגזירות הנוראות שנחתו על היהודים באותה תקופה. קם רב אחד ואמר, אם זו כזו גזירה שאין עליה שום עצה, אולי זהו זמן המשיח... ונהיה שם רעש באסיפה, אולי זהו אכן "זמן משיח".

קם שם רב זקן וצנוע אחד ואמר, "רבותי, היות והועלה כאן הרעיון שזהו משיח, הנני לומר לכם שאין זה משיח. והנה אם חלילה יוודע בקהל הדבר, שיש כאן כאלו הטוענים שזהו משיח, הרי עלול הדבר להביא לרפיון גדול בכלל ישראל. והנה אם תשאלו אותי מהיכן אני יודע שאין זה משיח, הריני להגיד לכם, היות ובביאור הגר"א ב"ספרא דצניעותא" עושה חשבון הקץ, ואני יודע את הקץ, הרי אני הולך לומר לכם את הקץ, וכשתשאלוני האידך אומר להם, והרי יש שבועה שלא לומר, חושבני שלו ידע הגאון זצ"ל את המצב בו אנו נמצאים, ואת העלול לקרות, אזי גם הוא היה אומר לכם את הקץ... וכשפתח את פיו לומר, נפל ומת... וא"כ סימן הוא שידע את הקץ, דאל"כ הרי היה יכול לומר... עד כאן סיפר הגאון רבי משה שניידר זצ"ל מלונדון, וסיפר זאת הגר"י אברמסקי זצ"ל.

מעשה היה באחד שבא אל ה"בית הלוי" זצ"ל, והיה שמח מאוד, ואמר שלמד את הסוד הנ"ל והבינו... ומפני זה הוא שמח, ואמר לו הביה"ל שודאי לא הבינו, כי אם היה מבין לא היה כ"כ בשמחה...